

Obres escollides de Lenin en català

MÉS VAL POC I BO

V. I. LENIN
1923

Versió catalana establerta des de: "Más vale poco y bueno", en *Obras Escogidas*, en tres toms, tom III, Editorial Progreso, Moscou, 1970, pàgines 795-808.

Edicions internacionals Sedov

En allò tocant la millora de la nostra administració pública, crec que la Inspecció Obrera i Camperola no s'ha d'afanyar per la quantitat ni apressar-se. Hem tingut fins ara tan poc de temps per a reflexionar i preocupar-nos de la qualitat de la nostra administració pública que seria natural la preocupació per a que estiga preparada amb especial serietat i hom concentre en la Inspecció Obrera i Camperola individus d'una qualitat realment moderna, és a dir, no desmereixedors dels millors models eurooccidentals. Per descomptat, aquesta és una condició molt modesta per a una república socialista. Però el primer lustre ens ha omplert el cap de desconfiança i escepticisme. No podem menys de sentir aqueixa desconfiança i aqueix escepticisme envers aquells que parlen massa i amb excessiva lleugeresa, per exemple, de la cultura "proletària": per a començar ens bastaria una vertadera cultura burgesa; per a començar podríem prescindir dels tipus més recalcitrants de cultures de tipus preburgès, és a dir, de cultura burocràtica, feudal, etc. En els problemes de cultura allò que més perjudica és tenir pressa i voler abraçar-ho tot. Molts dels nostres joves literats i comunistes haurien de gravar-se això ben bé en la memòria.

Doncs bé, en allò que fa al problema de l'aparell estatal hem de treure ara de l'experiència anterior la conclusió que seria millor marxar amb menys presses.

El nostre aparell estatal es troba en un estat tan deplorable, per no dir detestable, que primer hem de reflexionar profundament en la manera de combatre les seues deficiències, recordant que rauen en el passat, el qual, si bé ha sigut subvertit, no ha desaparegut per complet, no ha quedat en la fase de cultura pertanyent a temps remots. Plantege ací el problema de la cultura precisament perquè en aquestes coses hom ha de tenir per assolit únicament allò que entra en la cultura, en la vida corrent, en els costums. I entre nosaltres, hom pot dir, que allò que hi ha de bo en l'organització social no ha sigut meditat a fons, no ha sigut comprès ni sentit, ha sigut pres al vol, no ha sigut comprovat, ni assajat, ni confirmat per l'experiència, ni consolidat, etc. És natural que tampoc podia ser altrament en una època revolucionària i donada la rapidesa tan vertiginosa del desenrotllament que ens ha portat en cinc anys del tsarisme al règim soviètic.

És precís entrar en raó a temps. Cal que hom es penetre de salvadora desconfiança d'un moviment d'avanç atropellat, de tota jactància, etc. És necessari preocupar-se de comprovar els passos endavant que pregonem a cada moment, que fem a cada moment i després procurem demostrar contínuament que no són de pes, ni seriosos, ni es comprenen. El més nociu en aquest cas seria afanyar-se. El més nociu seria comptar que sabem quelcom, per poc que siga, o pensar que hi ha entre nosaltres un nombre quelcom considerable d'elements per a organitzar un aparell realment nou i vertaderament creditor del nom de socialista, de soviètic, etc.

No, al nostre país, semblant aparell i fins i tot el nombre d'elements que el formen mouen a rialla per l'exigu, i hem de recordar que, per a muntar-lo, no s'ha d'escatimar el temps, i això comportarà molts, moltíssims anys.

Quins elements posseïm per a muntar aqueix aparell? Només dos: primer, els obrers, animats per la lluita en pro del socialisme. Aquests elements no posseeixen suficient instrucció. Voldrien proporcionar-nos un aparell millor, però no saben com fer-ho. No poden fer-ho. No han assolit fins avui el desenrotllament ni la cultura indispensables per a això. I allò que es necessita precisament és cultura. En aquest sentit no es pot fer res de colp i volta o de sobte, amb vigor o energia, o amb qualsevol altra de les millors qualitats humanes. Segon, es necessiten coneixements, educació i instrucció, perquè els que tenim són irrisoris en comparació amb tots els altres estats.

I en aquest sentit no cal oblidar que som encara massa propensos a compensar aquests coneixements (o a creure'ns que podem compensar-los) amb el zel, la precipitació, etc.

Per a renovar el nostre aparell d'estat hem de fixar-nos a tota costa com a tasca: primer, aprendre; segon, aprendre; tercer, aprendre; i després, comprovar que allò que s'ha après no quede reduït a lletra morta o a una frase de moda (cosa que, no hi ha per què ocultar-ho, ocorre amb massa freqüència entre nosaltres), que allò que s'ha après es faça efectivament carn de la nostra carn i sang de la nostra sang, que arribe a ser plenament i vertaderament un element integrant de la vida diària. En poques paraules, no hem de presentar les mateixes reivindicacions que l'Europa Occidental burgesa, sinó les que pot presentar amb dignitat i decor un país que ha assumit la missió de desenrotllar-se i fer-se socialista.

Les deduccions d'allò que s'ha exposat són que hem de fer de la Inspecció Obrera i Camperola, instrument cridat a millorar el nostre aparell d'estat, un organisme realment model.

Perquè pugua assolir la deguda altura, és necessari atènr-se a la regla: mesura set vegades abans de tallar.

Per a això és necessari que el millor que haja de veritat en el nostre règim social s'aplique amb la màxima atenció, reflexió i coneixement a la fundació del nou Comissariat del Poble.

Per a això cal que els millors elements del nostre règim social, a saber: els obrers avançats, en primer lloc, i, en segon, els elements realment instruïts (pels quals es pot respondre que ni es fiaran de les paraules ni pronunciaran una sola contra la seua consciència) no temen confessar cap dificultat ni s'espanten davant cap lluita per a assolir el fi proposat seriosament.

Fa ja cinc anys que ens atrafeguem per a millorar el nostre aparell estatal, però açò és precisament només un tràfec que en cinc anys no ha demostrat més que la seua ineficàcia o fins i tot la seua inutilitat i el seu caràcter nociu. Com tot tràfec, tenia l'aparença de treball; però, en realitat, entorpia les nostres institucions i embrollava els nostres cervells.

Cal que tot açò canvie.

Cal prendre per norma: val més poc en quantitat, però bo de qualitat. Cal prendre per norma: val més esperar dos o fins i tot tres anys a obtenir bon personal que no afanyar-se sense cap esperança d'aconseguir-ho.

Jo sé que serà difícil atènr-se a aquesta norma i aplicar-la a la nostra realitat. Sé que la norma contrària intentarà obrir-se camí amb mil subterfugis. Sé que haurem d'oposar una resistència gegantina i mostrar una perseverança diabòlica, que en aquest sentit el treball serà, almenys durant els primers anys, endimoniadament ingrat; no obstant això, estic convençut que només obrant així aconseguirem la nostra meta i que, únicament després d'haver-la aconseguit, crearem una república digna en realitat del nom de soviètica, socialista, etc., etc., etc.

És possible que molts lectors troben massa insignificants les xifres que vaig citar com a exemple en el meu primer article. Estic segur que es podrien adduir molts càlculs per a demostrar que aqueixes xifres són insuficients. Però crec que, per damunt d'aqueixos càlculs i de càlculs de qualsevol índole, hem de posar una cosa: l'interès per una qualitat vertaderament modèlica.

Considere que precisament ara ha arribat el moment en què hem d'ocupar-nos del nostre aparell estatal com cal, amb tota serietat; el moment en què el tret més pernicios d'aquesta tasca tal vegada siga l'apressament. Per açò previnc encaridament contra l'exageració d'aquestes xifres. Al contrari, sóc de l'opinió que, en aquest cas, cal ser sobretot parcs en les xifres. Parlem amb franquesa. El Comissariat del Poble de la Inspecció Obrera i Camperola no gaudeix avui ni d'ombra de prestigi. Tots saben que no hi ha una institució pitjor organitzada que la nostra Inspecció Obrera i Camperola i que, en les condicions actuals, no podem demanar res a aquest Comissariat. Hem de recordar-ho bé, si volem proposar-nos de veritat el fi de tenir d'ací a uns anys una institució que, primer, ha de ser model; segon, ha d'inspirar a tots absoluta confiança i, tercer, ha de demostrar a tots sense excepció que està justificada en realitat la tasca d'una institució tan encimbellada com és la Comissió Central de Control. Al meu parer, cal desterrar en l'acte i amb decisió qualsevol classe de normes generals sobre el nombre d'empleats. Als de la Inspecció Obrera i Camperola hem de seleccionar-los d'una manera molt especial i només després d'haver-los sotmès a proves rigorosíssimes. En efecte, ¿quin objecte tindria muntar un Comissariat del Poble en què el treball vaja de qualsevol manera, sense inspirar de nou la menor confiança, i en el que la paraula tinga un prestigi ínfim? Crec que, amb la reorganització del gènere que ara ens proposem, el nostre objectiu principal és evitar-ho.

Els obrers que incorporem a la Comissió Central de Control en qualitat de membres seus han de ser irreprotxables com a comunistes, i crec que hem d'esforçar-nos encara llarg temps per ensenyar-los els mètodes i les tasques del seu treball. A més, com a auxiliars en aquesta tasca haurà d'haver-hi un personal determinat de secretaria que serà sotmès a una triple prova abans de rebre el

nomenament per a la seua ocupació. Finalment, els funcionaris que, a títol d'excepció, decidim col·locar immediatament en la Inspecció Obrera i Camperola han de reunir les condicions següents:

- primer, han d'estar recomanats per diversos comunistes;
- segon, han de passar un examen de coneixement del nostre aparell estatal;
- tercer, han de passar un examen de fonaments teòrics del nostre aparell estatal, de les qüestions essencials de la ciència administrativa, de la tramitació d'expedients, etc.;
- quart, han de treballar ben compenetrats amb els membres de la Comissió Central de Control i amb el seu Secretariat de manera que podem respondre del bon funcionament de tot aquest mecanisme en el seu conjunt.

Sé que aquestes exigències pressuposen condicions de magnitud desmesurada i molt em tem que les consideren irrealitzables o les acullen amb un somriure desdenyós la majoria dels "pràctics" de la Inspecció Obrera i Camperola. Però jo pregunte a qualsevol dels actuals dirigents de la Inspecció Obrera i Camperola o de les persones que hi estan en contacte si em poden dir amb sinceritat quina falta fa, en la pràctica, un Comissariat del Poble com el de la Inspecció Obrera i Camperola. Crec que aquesta pregunta els ajudarà a trobar el sentit de la mesura. O no paga la pena fer una reorganització més de les tantes que ja hem tingut, de quelcom tan trastornat com la Inspecció Obrera i Camperola, o és necessari plantejar-se de veritat la tasca de crear en un procés lent, difícil i excepcional, no sense recórrer a nombroses comprovacions, quelcom realment exemplar, capaç, d'infondre respecte a qualsevol, i no sols perquè ho exigitsquen els títols i els graus.

Si no ens armem de paciència ni dediquem a aquesta obra uns quants anys, val més que no l'escometem en absolut.

A judici meu, de les institucions que tan fecunds hem sigut en crear ja (escoles superiors del treball, etc.), cal escollir el mínim, comprovar si estan ben organitzades i permetre'ls que continuen funcionant només si estan en realitat a l'altura de la ciència moderna i ens proporcionen totes les conquestes d'aquesta. Llavors no serà utòpic esperar que d'ací a uns anys tinguem una institució capaç de complir amb la seua comesa, a saber: afanyar-se de manera sistemàtica i constant, gaudint de la confiança de la classe obrera, del Partit Comunista de Rússia i de tota la massa de la població de la nostra república, per millorar el nostre aparell d'estat.

Les tasques preparatòries per a això es podrien començar avui ja. Si el Comissariat del Poble de la Inspecció Obrera i Camperola estigués conforme amb el pla d'aquesta reorganització, podria començar de seguida a fer els passos previs per a treballar d'una manera sistemàtica fins a portar-los a complet terme, sense apressar-se ni renunciar a refer allò que ja es va fer abans.

Tota decisió de mitges tintes en aqueix terreny seria perjudicial en grau superlatiu. Les normes de qualsevol tipus dels empleats de la Inspecció Obrera i Camperola que partiren de qualssevol altres consideracions estarien, en els fons, basades en les antigues consideracions burocràtiques, en els vells prejudicis, en tot allò que ha sigut ja condemnat, en allò que provoca les burles generals, etc.

En essència, el problema es planteja de la manera següent:

O demostrar ara que hem après de veres quelcom de la construcció de l'estat (no és pecat aprendre quelcom en cinc anys) o demostrar que no hem madurat encara per a això; i llavors no paga la pena escometre l'obra.

Jo crec que, amb el material humà de què disposem, no serà una immodèstia suposar que hem après ja prou per a reconstruir d'acord amb un sistema un sol Comissariat del Poble almenys. Per cert, aquest sol Comissariat del Poble ha de ser l'exponent de tot el conjunt del nostre aparell estatal.

Anunciar immediatament un concurs per a redactar dos manuals o més sobre organització del treball en general i, en particular, del treball administratiu. Pot prendre hom com a base el llibre d'Ermanski que ja tenim, si bé aquest, dit siga entre parèntesis, es distingeix per la seua simpatia manifesta al menxevisme i no serveix per a compondre un manual adequat al poder soviètic. També pot hom

prendre com a base el llibre acabat de publicar de Kérzhentsev, i, finalment, poden ser útils així mateix alguns dels textos parcials que tenim.

Enviar algunes persones preparades i consciencioses a Alemanya o Anglaterra a què hi recullen bibliografia i estudien aquest problema. I dic a Anglaterra per si no fos possible enviar ningú als EEUU o al Canadà.

Nomenar una comissió encarregada de redactar un programa previ per a examinar els pretendents a empleats de la Inspecció Obrera i Camperola, així com a membres de la Comissió Central de Control.

Aquests treballs, i d'altres semblats, clar està, no hauran d'entorpir la tasca del comissari del poble i dels membres del Consell de la Inspecció Obrera i Camperola ni del Presídiu de la Comissió Central de Control.

Paral·lelament caldrà nomenar una comissió preparatòria per a seleccionar els pretendents a membres de la Comissió Central de Control. Confie que per a aquest càrrec podrem trobar ara pretendents de sobra tant entre els funcionaris amb experiència de totes les entitats com entre els estudiants dels nostres establiments soviètics d'ensenyament. No crec encertat excloure per endavant tal o qual categoria. És probable que hom haja de preferir per a aqueixa institució un personal heterogeni que reunisca nombroses qualitats i dots diferents, de manera que s'haurà de treballar amb afany per a compondre una llista de pretendents. Per exemple, allò que menys seria de desitjar és que el nou Comissariat del Poble es constituís segons un patró únic, diguem, del tipus de les persones de caràcter de buròcrata, o bé excloent-hi les del tipus dels agitadors, a qui es distingisquen pel seu do de gents o la seua facultat de penetració en mitjans no molt habituals per a funcionaris d'aquest tipus, etc.

* * *

Crec que expressaré del millor mode el meu pensament si compare el meu pla amb les institucions de tipus acadèmic. Els membres de la Comissió Central de Control hauran d'examinar sistemàticament, sota la direcció del seu Presídiu, tots els papers i documents del Buró Polític. Al mateix temps, hauran de distribuir com cal el seu temps entre les diverses ocupacions de control dels expedients de les nostres institucions, començant per les més petites i parcials i acabant per les superiors de l'estat. Finalment, figuraran així mateix entre les seues tasques l'estudi de la teoria, és a dir, de la teoria de l'organització del treball a què es van a dedicar, i l'exercici de funcions en la pràctica sota la direcció de camarades amb experiència o de professors d'escoles superiors d'organització del treball.

Però jo crec que de cap manera haurà de limitar-se a treballs acadèmics d'aquest tipus. A més de realitzar-los, s'hauran de capacitar per a una tasca que m'atreviria a denominar de preparació per a la captura de, no diré bergants, però sí de quelcom per l'estil i d'invenció d'estratagemes peculiars per a emascarar les seues campanyes, les seues estratagemes, etc.

Semblants propostes donarien lloc en les institucions d'Europa Occidental a una indignació inaudita, despertarien un sentiment d'escàndol moral, etc., però confie que nosaltres no ens hem burocratitzat encara prou per a arribar-hi. A Rússia, la Nep no ha tingut encara temps de guanyar-se tant de respecte com per a sentir-nos agreujats per la idea que hom pretenga enxampar algú. La fundació de la nostra República Soviètica és cosa tan recent, i s'han amuntonat tants trastos de tota mena, que no crec se li ocrrega a ningú sentir-se ofès de pensar que es puga recercar en aqueix munt de trastos, posant en joc alguns estratagemes i fent perquisicions orientades a vegades a fonts prou allunyades o donant voltes prou grans; i si se li ocorre a algú, pot estar segur que tots nosaltres ens en riurem de bona gana.

Confiem que la nostra nova Inspecció Obrera i Camperola farà a una banda aqueixa qualitat que els francesos criden *pruderie* i que nosaltres anomenariem ridícula beateria o petulància ridícula que, fins a l'extrem, li fa el joc a tota la nostra burocràcia, tant dels Soviets com del partit. Dit siga entre parèntesis, al nostre país hi ha burocràcia no sols en els organismes dels Soviets, sinó també en els del partit.

Abans vaig dir que hem d'aprendre i aprendre a les escoles d'organització superior del treball, etc., però açò de cap manera significa que jo comprega aqueix "aprenentatge" de manera quelcom escolar o que em limite a la idea d'ensenyar només com es fa a les escoles. Confie que ni un sol revolucionari de veritat sospitarà que, en aquest cas, renunciï a entendre per "aprenentatge" alguna estratagema empleada mig de broma, alguna astúcia, estratagema o quelcom per l'estil. Sé que en un país respectable i seriós d'Europa Occidental la sola idea que he exterioritzat seria causa d'un espant vertader, i cap funcionari decent acceptaria que es discutís ni tan sols. Però espere que no estiguem encara prou burocratitzats i que la discussió d'aquesta idea no pot moure més que a rialla al nostre país.

En efecte, per què no ajuntar allò que és útil i allò que és agradable? ¿Per què no emprar una estratagema de broma o mig de broma per a descobrir quelcom ridícul, quelcom pernicios, quelcom mig ridícul, mig nociu, etc.?

Em sembla que la nostra Inspecció Obrera i Camperola guanyarà molt si examina aquestes consideracions i que la llista dels casos que han favorit a la nostra Comissió Central de Control o als seus col·legues de la Inspecció Obrera i Camperola algunes de les seues victòries més brillants es veurà prou enriquida amb expedicions dels nostres futurs col·laboradors de la Inspecció Obrera i Camperola i de la Comissió Central de Control a llocs que no és molt decorós d'esmentar en els respectables i cerimoniosos manuals.

* * *

Com es poden fondre els organismes del partit amb els dels Soviets? No hi ha ací quelcom inadmissible?

No plantege aquest problema en nom meu, sinó en el dels al·ludits abans per mi quan vaig dir que tenim buròcrates no sols en les institucions soviètiques, sinó en les del partit també.

Per què, doncs, no fondre efectivament les unes amb les altres, si això redunda en benefici de l'obra? Potser no ha advertit mai ningú que en un Comissariat del Poble, com és el de Negocis Estrangers, tal fusió és d'extraordinària utilitat i es practica des del seu mateix naixement? Potser al Buró Polític no es discuteixen des del punt de vista de partit molts problemes, grans i petits, sobre els nostres "passos", en resposta als "passos" de les potències estrangeres, per a contrarestar, diguem-ho així, per no emprar una expressió menys decorosa, les seues argúcies? No és potser aquesta flexible unió dels organismes soviètics amb els del partit una font d'extraordinària força en la nostra política? Crec que el que s'ha acreditat, allò que s'ha consolidat en la nostra política exterior i s'ha fet ja costum de manera que no desperta cap dubte en aquesta esfera serà, almenys, tan convenient (i jo crec que ho serà molt més) per a tot el nostre aparell estatal. I la Inspecció Obrera i Camperola es dedica precisament a tot el nostre aparell d'estat, i les seues tasques han d'arribar a totes les institucions públiques sense excepció, tant a les locals com a les centrals, tant a les comercials com a les purament burocràtiques, tant a les d'ensenyament com als arxius, teatres, etc., en suma, a totes les institucions sense cap excepció.

Per què, doncs, per a una institució de tanta amplitud, les formes d'actuació de la qual requereixen, a més, una flexibilitat extraordinària, ha de ser inacceptable aqueixa fusió peculiar de la institució de control del partit amb la institució de control dels Soviets?

Jo no hi veuria cap obstacle. Més encara: crec que aqueixa fusió és l'única garantia d'un treball eficient. Crec que qualsevol dubte respecte d'això part dels racons més polsegosos del nostre aparell d'estat i que la nostra resposta a ella pot ser només una: la burla.

* * *

Un altre dubte: Convé unir la tasca didàctica amb l'exercici del càrrec? Em sembla que és no sols convenient, sinó imprescindible. Parlant en general, ens ha donat temps de contagiar-nos de tota una sèrie de prejudicis dels més nocius i ridículs de l'organització estatal d'Europa Occidental, tot i la nostra actitud revolucionària envers ella; i en part, ens han contagiats a posta nostres benvolguts buròcrates, especulant amb la malèvola intenció de traure guany reiterat del riu remenat de tals prejudicis; han tret d'aqueix riu remenat tant guany de pescadors que només els qui entre nosaltres estaven completament cecs no han vist tant que s'ha practicat aqueixa pesca.

En tot l'àmbit de les relacions socials, econòmiques i polítiques som uns revolucionaris "terribles". Però al terreny de la veneració dels superiors i de l'observança de les formes i els ritus de la tramitació dels expedients, el nostre "revolucionarisme" és reemplaçat sovint per una rutina d'allò més rànica. En aquest domini es pot veure moltes vegades un fenomen interessantíssim: com un gran salt endavant en la vida de la societat va associat a una monstruosa timidesa davant els menors canvis.

I s'hi comprèn, perquè els passos endavant més atrevits s'han fet en un terreny que, des de fa molt, és patrimoni de la teoria, en un terreny que era conreat principalment o quasi exclusivament en teoria. El rus es desfogava a casa amb especulacions teòriques d'atreviment extraordinari contra l'abominable realitat burocràtica, raó per la qual aqueixes especulacions teòriques excessivament audaces adquirien entre nosaltres un caràcter molt unilateral. A Rússia es donaven la mà l'atreviment teòric en les especulacions generals i una timidesa sorprenent davant les reformes oficinesques més insignificants. Qualsevol revolució agrària de la major transcendència universal era meditada amb una audàcia sense precedent en altres estats, però, al mateix temps, faltava imaginació per a realitzar una reforma oficinesca de desè ordre, faltava imaginació o paciència per a aplicar a aqueixa reforma els mateixos principis generals que donaven resultats tan "brillants" en la seua aplicació a problemes generals.

I per això, la nostra actual vida quotidiana reuneix en grau sorprenent trets d'increïble gosadia i timidesa de pensament davant els menors canvis.

Crec que tampoc ha sigut d'una altra manera en cap revolució vertaderament gran, perquè les revolucions grans de veritat naixen de les contradiccions entre allò vell, entre la tendència al cultiu d'allò vell, i la més abstracta aspiració a la novetat, que ha de ser ja tan nova que no continga ni un gra d'allò vell.

I com més radical siga la revolució, tant més es prolongarà el període en què es mantinga un cert nombre d'aqueixes contradiccions.

El tret general de la nostra vida consisteix ara en el següent: hem destruït la indústria capitalista, hem intentat arrasar les institucions medievals, la propietat agrària dels grans terratinents, i en aqueix terreny hem establert als camperols petits i molt petits, que segueixen el proletariat per la confiança que tenen en els resultats de la seua labor revolucionària. No obstant això, no ens serà fàcil sostenir-nos amb aquesta sola confiança fins al triomf de la revolució socialista als països més desenvolupats, perquè els camperols petits i molt petits, sobretot durant la Nep, continuen estant, per necessitat econòmica, a un nivell baix de productivitat del treball. A més, la situació internacional ha donat lloc a què Rússia haja sigut llançada arrere, que, en total, el rendiment del treball del poble siga avui al nostre país prou inferior al d'abans de la guerra. Les potències capitalistes euroccidentals, en part de manera conscient i en part d'una manera espontània, han fet tot allò que estava al seu abast per a llançar-nos arrere, per a aprofitar els elements de guerra civil a Rússia a fi d'arruïnar el més possible el país. Aquest desenllaç precisament de la guerra imperialista els semblava tenir, com és natural, considerables avantatges: si no arribem a derrocar el règim revolucionari a Rússia, en tot cas entorpirem el seu avanç cap al socialisme; així es discorria, poc més poc menys, en aqueixes potències; i, des del seu punt de vista, no es podia discórrer d'una altra manera. Com resultat, han complert a mitges la seua tasca. No han aconseguit derrocar el nou règim portat per la revolució, però tampoc li han brindat la possibilitat de donar en l'acte un pas endavant que acredite els pronòstics dels socialistes, un pas que permeta a aquests desenrotllar amb rapidesa colossal les forces productives, desenrotllar totes les possibilitats que, sumades, donarien com a resultat el socialisme, demostrar en la pràctica, amb tota evidència, a tothom, que el socialisme entranya forces gegantines i que la humanitat ha passat ara a una nova fase de desenrotllament que entranya possibilitats extraordinàriament brillants.

El sistema de les relacions internacionals s'ha format avui de manera que un dels Estats d'Europa, Alemanya, es troba sotmès pels estats vencedors. A més, i gràcies a la victòria, diversos estats, per cert els més antics d'Occident, estan en condicions de poder aprofitar aqueixa mateixa victòria per a fer a les seues classes oprimides una sèrie de concessions que, si bé són de poca importància, demoren el moviment revolucionari en ells i creen una aparença de "pau social".

Al mateix temps, molts altres països (l'Orient, l'Índia, Xina, etc.) s'han vist definitivament fora dels seus camins a causa precisament de l'última guerra imperialista. El seu desenrotllament marxa definitivament per la via general del capitalisme europeu. Ha començat en ells la mateixa efervescència que en tota Europa. I el món sencer veu ara clar que es desenrotllen en un sentit que no pot menys de conduir a la crisi de tot el capitalisme mundial.

Així, doncs, avui ens trobem davant el problema següent: ¿podrem mantenir-nos amb la nostra petita i molt petita producció camperola, donada la ruïna en què estem sumits, fins que els països capitalistes d'Europa Occidental culminen el seu desenvolupament cap al socialisme? Però ho fan de manera diferent de com esperàvem abans. No seguint un procés de "maduració" igual del socialisme al seu si, sinó explotant uns estats a altres, explotant al primer estat vençut en la guerra imperialista i tot l'Orient. D'altra banda, l'Orient s'ha sumat de manera definitiva al moviment revolucionari en virtut precisament d'aqueixa primera guerra imperialista, veient-se inclòs definitivament en el remolí general del moviment revolucionari mundial.

Quina tàctica, doncs, imposa al nostre país l'estat de coses exposat? Evidentment que la següent: hem de ser prudents en el màxim grau per a conservar el nostre poder obrer, per a mantenir davall la seua autoritat i davall la seua direcció els nostres camperols petits i molt petits. De la nostra part està l'avantatge que tot el món passa ara ja a un moviment que ha d'originar la revolució socialista mundial. Però també tenim l'inconvenient que els imperialistes han assolit dividir el món sencer en dos camps, i aquesta divisió es complica pel fet que Alemanya, país d'un desenvolupament capitalista avançat i culte de veritat, es veu ara davant infinites dificultats per a recobrar-se. Totes les potències capitalistes de l'anomenat Occident li claven les urpes i no la deixen alçar-se. D'altra banda, tot l'Orient, amb la seua població de centenars de milions de treballadors explotats i portats a l'últim grau d'existència infrahumana, ha sigut posat en condicions en què les seues forces físiques i materials no tenen ni punt de comparació amb les forces físiques, materials i militars de qualsevol dels estats, molt més petits, d'Europa Occidental.

Podem eludir la futura col·lisió amb aquests estats imperialistes? ¿Podem confiar que les contradiccions internes i els conflictes entre els pròspers estats imperialistes d'Occident i els pròspers estats imperialistes d'Orient ens donen la segona treva, igual que ens van donar la primera, quan la croada de la contrarevolució d'Europa Occidental, encaminada a recolzar la contrarevolució russa, va fracassar a causa de les contradiccions existents al camp dels contrarevolucionaris d'Occident i Orient, al camp dels explotadors orientals i dels explotadors occidentals, al camp del Japó i dels EE.UU.?

Segons el meu parer aquesta pregunta s'ha de respondre en el sentit que la solució depèn ací de moltíssimes circumstàncies, i només es pot preveure el desenllaç de la lluita en el seu conjunt, basant-se en que el mateix capitalisme ensenya i educa, al capdavall, per a la lluita a la immensa majoria de la població del món.

El desenllaç de la lluita depèn, en última instància, del fet que Rússia, Índia, Xina, etc., constitueixen la majoria gegantina de la població. I precisament aquesta majoria de la població és la que s'incorpora en els últims anys amb inusitada rapidesa a la lluita pel seu alliberament, de manera que, en aquest sentit, no pot haver-hi ni ombra de dubte respecte al desenllaç final de la lluita a escala mundial. En aquest sentit, la victòria definitiva del socialisme està plenament i absolutament assegurada.

Però allò que ens interessa no és aquesta inevitabilitat de la victòria definitiva del socialisme. Allò que ens interessa és la tàctica que nosaltres, Partit Comunista de Rússia, que nosaltres, poder soviètic de Rússia, hem de seguir per a impedir que els estats contrarevolucionaris d'Europa Occidental ens esclafin. Per a assegurar la nostra existència fins a la següent col·lisió militar entre l'Occident imperialista contrarevolucionari i l'Orient revolucionari i nacionalista, entre els estats més civilitzats del món i els estats endarrerits al mode oriental, els quals, no obstant això, constitueixen la majoria, és necessari que aquesta majoria tinga temps de civilitzar-se. A nosaltres també ens falta civilització per a passar directament al socialisme, encara que en comptem amb les premisses polítiques necessàries. Hem d'atenir-nos a aqueixa tàctica o adoptar, per a salvar-nos, la política següent.

Hem d'esforçar-nos per organitzar un estat en què els obrers conserven la direcció sobre els camperols, no perden la confiança d'aquests i eliminen de les seues relacions socials fins al menor índex de despeses excessives, observant el més sever règim d'economies.

Hem de reduir el nostre aparell estatal. Hem de suprimir-hi tots els índexs de despeses excessives que hem heretat en tanta abundància de la Rússia tsarista, de la seua burocràcia capitalista.

No serà això el regne de la sobrietat camperola?

No. Si conservem la direcció de la classe obrera sobre els camperols, podrem, portant en el nostre estat un règim de màximes economies, aconseguir que tot estalvi, per ínfim que siga, es conserve per al desenrotllament de la nostra gran indústria mecanitzada, per al desenrotllament de l'electrificació, de l'extracció hidràulica de la torba, per a acabar de construir la central hidroelèctrica del Volkhov, etc.

En açò, i només en açò, rau la nostra esperança. Només llavors estarem en condicions, parlant en sentit figurat, de baixar-nos d'un cavall per a muntar en un altre, és a dir, de baixar-nos del míser cavall camperol, del cavall del règim d'economies calculat per a un país camperol arruïnat, per a muntar en un cavall que el proletariat cerca i no pot deixar de cercar per a si: el cavall de la gran indústria mecanitzada, de l'electrificació, de la central hidroelèctrica del Volkhov, etc.

Així és com jo ajunte en el meu pensament el pla general de la nostra tasca, de la nostra política, de la nostra tàctica, de la nostra estratègia a les tasques de la Inspecció Obrera i Camperola reorganitzada. Aqueixa és per a mi la justificació de l'excelsa sol·licitud, de l'extraordinària atenció que hem de prestar a la Inspecció Obrera i Camperola, col·locant-la a una altura excepcional, proporcionant-li atribucions de Comitè Central, etc., etc.

Aquesta justificació consisteix en el fet que només depurant al màxim la nostra administració, reduint al màxim tot allò que no siga absolutament indispensable en ella, ens mantindrem amb tota seguretat. I, a més, estarem en condicions de mantenir-nos a un nivell que s'eleva contínuament i avança sense interrupció cap a la gran indústria mecanitzada, i no al nivell d'un país de petits camperols, no al nivell de sobrietat generalitzada.

Aqueixes són les elevades tasques amb què jo somie per a la nostra Inspecció Obrera i Camperola. Per això plantege per a ella la fusió de la cúspide més prestigiosa del partit amb un "ordinari" Comissariat del Poble.

2 de març de 1923

Edita: **Germinal – nucli en defensa del marxisme**

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org